

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי ו' חשוון תשפ"ב | דף היומי בבלי: ראש השנה ג | דף הכולל: ביצה ה.
דף היומי בהלכה: מסעיף ט' עד סעיף י"ב.
מוסר: חובת השמירה - פתיחה מ"ועל כן כל מי" עד " יתבונן האדם אות ה".
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק כב עד 'שנת הרבנות'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

2248 | ???

נקטף בדמי ימיו

הבחור הצדיק פנחס וייס ז"ל - נקטף בדמי ימיו בעודו מחזיק בידו את ה'משנה ברורה'

שני נרות זכרון בסמך למבחן אותו ערך הבחור החשוב פנחס וייס ז"ל

חזר ממבחן 'דרשו' על המשנה ברורה שלמד בזמנו הפנוי, היישר לישיבה בה התכוון לשקוד על תלמודו כאשר הורגל מימים ימימה

הרב יהושע לייבזון

בדרכו אל המושב ובעודו מחזיק בידו את ה'משנה ברורה'

רבבות נבחני 'הדף היומי בהלכה' השתתפו במבחני 'דרשו' בכולל' שנערכו בערבו של יום ראשון במאות מוקדים ברחבי הארץ. אחד מאותם נבחנים היה הבחור הצדיק פנחס וייס ז"ל. הוא ישב והשיב על השאלות בכובד ראש, סיים את המבחן ושב לישיבה בה למד, ישיבת 'נר זרח' שבמושב עוצם.

בעת שחצה את הכביש ברדתו מהאוטובוס, בדרכו אל המושב ובעודו מחזיק בידו את ה'משנה ברורה' שכה אהב לעסוק בה, נפגע פנחס ז"ל מרכב חולף, והשיב את נשמתו הטהורה ליוצרה. אכן, מדובר בטרגדיה כואבת במיוחד. בחור צעיר שנלקח מעמנו בדמי ימיו, בשיא פריחתו, בעודו עושה את דרכו לבית תלמודו וחישב להשיב רגליו לבית המדרש. אהה, כמה כאב חש כל יהודי כששמען של טרגדיות כאלו מגיע לאוזניו.

אבל הפעם יש כאן גם שאלה שעולה בלבם של רבים. הרי חז"ל הקדושים העידו כי שלוחי מצווה אינם ניזוקים, והבחור

הצדיק הזה הרי כל הליכתו היתה לשם מצווה, הוא חזר ממבחן על המשנה ברורה שלמד בזמנו הפנוי, הישר לישיבה בה התכוון לשקוד על תלמודו כאשר הורגל מימים ימימה.

ומה יאה על דברי חז"ל? כיצד נסביר את העובדה ששליח מצווה היה וניזוק בעודו בדרך הליכה לקיום מצווה ובחזרתו ממצווה אחרת?

את השאלה הזאת שאל אותי השבוע אחד מרבני 'דרשו', ותשובתה בצידה: אומרים בשם הצדיקים, שלפעמים כשאדם עסוק במצוות ורגיל במצוות, הקדוש ברוך הוא מזכה אותו להסתלק מהעולם הזה בעודו מקיים מצווה. צדיקים רבים נפטרו לאחר שברכו 'שהכל' ועוד כהנה וכהנה.

"וכאן יש את התשובה לתהייה הזאת, שאפשר למצוא במסד הנתונים של 'דרשו'... " הוא מסביר, "אצלנו במסד הנתונים, אפשר לראות שהבחור פנחס וייס ז"ל, נבחן במבחני הדף היומי בהלכה, בערך מאז גיל בר המצווה שלו, כלומר מיום היותו לאיש, מיום עמדו על דעתו.

גם פנחס ז"ל היה עסוק במצווה זאת של לימוד משנה ברורה, חזרה ושינון, לימוד מתמיד ובלתי פוסק.

כנראה שהוא כבר סיים את התיקון שלו בעולם הזה, ובעוד רגליו מוליכות אותו למקום שמשם התבקש לבית עולמו, הוא היה עסוק בשינון וחזרה של הנלמד, ולאחר מכן עיון בשאלות שנשאל

ובתשובות שהשיב, וכל כולו היה עסוק ותפוס בלימוד ההלכה. על פטירה כגון זו אפשר אולי להמליץ את מה שנאמר 'תהי אחריתי כמוהו', הלוואי על כל יהודי ויהודי להסתלק מהעולם בהגיע זמנו, בעודו עוסק במצוות, כשראשו שקוע בדברי תורה, וכשבידו הוא מחזיק ספר קודש.

הסיפור היומי

כשהגיע היהודי לבית המשפט נוכח לראות כי העו"ד איננו הוא חשש מאוד, כי השופטים שם מקפידים על מי שמגיע בלא עו"ד, משום שזה נחשב כזלזול בביהמ"ש. אך לא היתה בידו ברירה, והוא נכנס בפיק ברכיים לאולם הדיונים...

אחר כמה שעות התקשר אליו היהודי ושאלו היכן הוא, ענה לו ר' הערשל - הוא אשר דיברתי, באותו מקום שראיתי בבוקר. החזיר לו היהודי: המתן לי עוד שעה אחת ואבואה אליך. משהגיע היהודי פתח לספר בהתרגשות עצומה, כי נקבע לו זמן למשפט בבית משפט שבמנהטן, ולכן ביקש ממנו להתפלל להצלחתו. והנה כשהגיע לבית המשפט נוכח לראות כי ה'לוער' (עו"ד) איננו, וחשש מאוד, כי דרכם של השופטים דשם להקפיד מאוד על מי שמגיע לדין בלא סנגור, משום שנראה בעיניהם שהוא מזלזל בכבוד בית המשפט ובמערכת החק והצדק, ומחמירים בדינו. הוא ניסה להתקשר לעו"ד אך בשום אופן לא הצליח 'לתפוס' אותו, ולא ידע מה לעשות.

והנה הגיע הרגע בו נקבע שעליו להיכנס לאולם הדיונים, והוא נכנס בפיק ברכיים. שאלו השופט: 'מה יש לך לומר להגנתך?' ואמר מה שאמר. וראה זה פלא, אחר מחשבה 'פסק' השופט, כי עצם הגעת 'הנתבע' בלא עו"ד מוכיחה שהוא בטוח בצדקתו ובאמיתות טענותיו, עד שלא ראה שום צורך לבקש 'עזרה וסעד', ואין לך ראייה גדולה מזו כי הוא דובר אמת... ובמהרה סיים את הדיון כשהוא מוציאו זכאי לגמרי. והיה זה כמעט מחוץ לגדר הטבע, שאפילו לא 'חלם' על פס"ד שכזה, אלא סבר שבמקרה הטוב ביותר יקבע השופט דיון נוסף ושם יגיעו ל'פשרה'.

לאחר מעשה התקשר העו"ד, כולו נבוך ונכלם, והתנצל שזה לו ארבעים שנה בעבודתו ומעולם לא אירע לו שיאחר לקום ממיטתו, ושאלו מה היו תוצאות הדיון. סיפר לו היהודי מה שאמר השופט ושהוציאו זכאי. בתחילה לא האמין לו העו"ד, כי מעולם לא נשמע בבתי המשפט בארה"ב 'סברא' נפלאה כזו, אדרבה, תמיד הם מחמירים בעונשו של מי שלא הביא עו"ד. נענה לו הלה: תיכף הנני שולח לך את ה'פרוטוקול' ותראה בעיניך.

סיים היהודי את סיפורו ואמר לר' הערשל: עד לפני כשעה לא הייתי יכול לדבר מרוב התרגשות וסערת הלב על הנס שאירע לי, עתה קח לך 'בשכרך' את סכום המעות שהייתי אמור לתת לעו"ד, סך חמשת אלפי דולר...

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א: א: הטו נא אזניכם למעשה נפלא שסיפר מרא דעובדא ה"ה הרב צבי בערקאוויטש שליט"א, מיקירי קרתא בעיר אשדוד יצ"ו. לפני כשנה ומחצה עמד לקראת נישואי בתו הכלה תחי', ובעל כרחו נאלץ לנסוע לארה"ב לזכות נדיבי עם במצוות הכנסת כלה, שמא שם ימצא יישוב הגון לשאלת הגמ' 'כסף מנלן'...

הוא התאכסן בבורו פארק, וסיכם עם 'דרייווער' (נהג) שהשכם בבוקר בשעה 5:30 יקח אותו ברכבו לוויילאמסבורג מבית כנסת לרעהו, שם יעשה 'סיבוב' בין המתפללים, וכפי הנהוג יקבל הדרייווער בשכרו שליש מכל הסכום שהצליח לאסוף.

ואכן יצא ר' הערשל הנ"ל מפתח האכסניא והמתין בזמן הנקוב לדרייווער, אלא שאיחרו פעמי מרכבותיו... עובר רגע ועוד רגע ו'הילד' איננו... וכידוע שכל רגע שעובר הוא הפסד ממון ואבידה שאינה חוזרת (גם על 'מקצוע' שכזה נאמר Time is money - זמן שווה כסף)... וככה עברו יותר מעשרים דקות של תוחלת ממושכה וצפייה לשוא. וכבר החל יצרו לפעפע בקרבו - ראה, היום התחיל ברגל שמאל, עליך להתמלא כעס עצום על הדרייווער שלא עמד במילתו וגרם לך נזק כספי.

אכן ר' הערשל רוח אחרת היתה עמו, נלבש והשליך על ה' יתבו וגמר בדעתו שאין שום טעם לעמוד ברחוב העיר באפס מעש, מוטב יכנס לבית המדרש הסמוך לומר תהילים וה' יהא בעזרו. נכנס לבית הכנסת 'מונקאטש' ופתח באמירת תהילים.

לא עברו רגעים מועטים והנה ניגש אליו יהודי, הלה טפח על כתפיו ונתן לו חמש מאות דולר (כי הכיר בו שלא הגיע לארה"ב לעשות ביז'נעס...). המשיך ר' הערשל בשלו, כעבור זמן מה חזר היהודי ואמר לו: זה היום הנני זקוק לישועה גדולה, הרי לך שמי ושם אמי, אנא, המשך באמירת תהילים לזכותי ולהצלחתך, ואני כבר אתקשר אליך בהמשך היום להודיעך מה אירע בגורלי. השיב לו ר' הערשל, לא תצטרך לטרור לחפש אותי, כי 'פה אשב' עד שתחזור לבשר בשורות טובות בעז"ה. ואכן ישב שם ואמר תהילים והתפלל שחרית ולמד.

היה הדרייווער מגיע בזמן אזי היה נוסע עמו ר' הערשל למחוז חפצו ומכתת רגליו ומשתכר ב... ודייקא מחמת שלא הגיע זכה ר' הערשל בחמש מאות דולר ובעוד חמשת אלפים ובעוד 'מעטפה' (וגם חסך שלישי מהרווחים של היום שלמחרתו)... כמו כן, רק משום שאותו עו"ד המשיך 'להתהפך' במיטתו בשינה עמוקה יצא היהודי זכאי בדינו, וזכו לראות בחסדי השי"ת המפיל תרדמה על עו"ד ועל דרייווער כדי להושיע שני יהודים מצרתם... זאת ועוד, מפלאי ההשגחה שסיבב א-ל נורא עלילה שאותו יהודי העומד למשפט יראה את ר' הערשל באמירת תהלים ויתן לו צדקה הגונה ויבקש ממנו שיתפלל להצלחתו - כדי להביא עליו את הטובה ואת הברכה.

(באר הפרשה)

לאחמ"כ שאלו מהי מטרת ביאתו לארה"ב, וגילה ר' הערשל שהוא עומד להשיא את בתו והמצב לא פשוט. היהודי בירר את שמו ומקום מגוריו, ואימתי נקבע זמן החתונה, והודיעו כי יעמוד עמו 'בקשר' ביום החתונה (כי רצה לברר שאכן יש 'כלה'...). וביום החתונה הגיע אליו שליח של אותו אחד עם צרור (מעטפה) מזומנים מכובד...

אחר הדברים האלה התקשר הדרייווער לר' הערשל להתנצל על אי ביאתו, ואמר לו שמעולם לא היתה אצל תקלה כזו (ממש באותו לשון שאמר העו"ד), ולאות פיוס יקח אותו ביום המחרת בחינם...

ועתה עמדו והתבוננו נפלאות ההשגחה העליונה, כיצד הרעה עצמה אינה אלא טובה, והיאך הקב"ה מסבב כל הסיבות, שאילו

ותן טל ומטֵר לְבָרְכָה

החלה שיחה ערה אודות הסוגיות הנלמדות בתחילת המסכת. האוירה התחממה, קושיות, תירוצים, חידושים והברקות, כשלפתע קרא הרב שך במורת רוח: "אתם האשמים בעצירת הגשמים!"

מה מחפש 'שר של גשמים' בישיבת פוניבז'?

בעצירת הגשמים!

כולם נתפלאו: הן אמת שעלינו, החרדים לדבר ה', מוטלת אחריות יתר על כל המתרחש בדור, אך עדיין מדוע הטיל עלינו מרן אשמה זו? כלום לא התפללנו די? כלום חטאנו יתר על המידה עד כדי כך שהכל בא בעבורנו?

מרן ראה את השתאותם, הסתכל עליהם במבטו המאיר והסביר בחיך: "כששר של גשמים יורד לישיבת פוניבז' והוא רואה שאוחזים רק בדף ד', מיד הוא אומר לעצמו: הו, כנראה זמן החורף טרם התחיל, אנו עוד בשלהי האלול, עונת הגשמים טרם הגיעה, אמתין עוד, אנוח קמעא..."

סיים הרב שך בגערה של חיבה: "אם שר של גשמים יראה שאנחנו אוחזים קדימה והחורף בעיצומו - מיד יקיים שליחותו וימטיר עלינו מטר..."

(משנתה של תורה)

היום בלילה, אור לז' בחשוון, אנו מתחילים לבקש על הגשמים - בסמוך לפתיחת זמן החורף בסימן טוב ובמזל טוב. את המעשה הבא סיפר חתן מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, הר"י צביון, כפי שאירע בישיבת פוניבז' לפני שנים רבות (ומובא בהגדה של פסח קנין תורה):

היה זה חורף ארוך. זמן החורף התחיל בברע"ן ובהתלהבות, הלומדים חדו בפלפולם, אבל גשם - אין. החלו החקלאים לדאוג, ואף עימם אט אט נכנסה הדאגה בלב עומדי בתפילה שהרכינו ראשם בתחן "ברך עלינו את השנה הזאת". אך החורף נשאר שחון. והנה יום אחד בהיר במיוחד נכנס מרן ראש הישיבה הגראמ"מ שך זצוק"ל לבית המדרש, וכהרגלו מיד הוקף בתלמידים ובלומדים, והחלה שיחה ערה אודות הסוגיות הנלמדות בתחילת המסכת, דף ד'. האוירה התחממה, קושיות, תירוצים, חידושים והברקות, כשלפתע הרב שך קרא במורת רוח: "אתם האשמים

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

באותו יום שישי ישב ר' אייזיק זקרא 'שניים מקרא ואחד תרגום' כדרכו. לפתע שמע את קול ההמון המוסת והבין לחרדתו את המצב. הוא נזכר כי בביתו יש 'מאוייזער' - אקדה גרמני אוטומטי...

היהודי שחייו ניצלו בזכות מנהגו שלא לצאת מהעיר בערב שבת בשעות אחר הצהרים

בפניהם נאום רווי שנאה ושטנה, הסית את ההמונים נגד היהודים והלהיב אותם לצאת ל'ג'האד' ולשפוך דם. ההמון המשולהב ססיים את התפלה - יצא בתהלוכה מאורגנת לכיוון שער שכם, כשבידיהם גרזנים, סכינים וכלים חדים מכל הבא ליד, ובאותה שעה הגיעו הרבה כלים לידיים שלהם... מטרתם היתה לשפוך דם יהודי, רחמנא ליצלן.

"איטבח אל יאהוד!", זעקו המוסלמים כשתאוות רצח ניכרת בעיני השטן שלהם. הם התקדמו לכיוון שכונת 'מאה שערים'. ראשוני היהודים שהבחינו בפורעים הפיצו במהירות את השמועה המבהילה מפה לאוזן, והפחד היה נורא. הסוחרים מיהרו לנעול את חנויותיהם ולברוח כל עוד רוחם בם לבתיהם. הכל הסתגרו בבתים, הזיזו שולחנות וגררו רהיטים כבדים אל דלת הכניסה ע"מ לחסום את דרכם של הפורעים.

אך בזה לא היה די. היה צורך להתכונן גם למקרה שהפורעים יפרצו לבתים בכה. כלי נשק לא היו בידיהם ולכן הם אלתרו אמצעי הגנה מכל הבא ליד: הקצבים ומוכרי הדגים נטלו עימם את סכיניהם החדות, והיו שהכינו שמן רותח בתוספת מסמרים שיהיה ניתן לשפוך על הפורעים. הם התפללו שלא יצטרכו לזה. את המתח היה ניתן לחתוך בסכין.

ר' אייזיק היה אחד מתושביה הוותיקים של 'מאה שערים'. הוא היה נוהג תמיד לסיים מוקדם את ההכנות לשבת, ואת השעות שנותרו היה מנצל ללימוד ולאמירת 'שיר השירים'. באותו יום שישי, ישב זקרא 'שניים מקרא ואחד תרגום' כדרכו, בנחת ועם טעמי המקרא, כשהוא מעיין גם בפירוש רש"י. לפתע שמע את קול ההמון המוסת והבין לחרדתו את המצב. הוא נזכר כי בביתו יש 'מאוייזער' - אקדה גרמני אוטומטי שהיה ברשותו מעת שערק מהצבא הפולני. אקדה זה היה נחשב למשוכלל מאוד במושגי הימים ההם. "אני חייב להציל את המצב", זעק במר נפשו. בני ביתו ניסו לעצור בעדו, אך לא הצליחו. הוא התחפש במהירות כדי שלא יכירוהו, נטל עימו את ה'מאוייזער', יצא בריצה לשכונת 'מוסררה' ('מורשה' כיום, בגבולה ממוקם בין-היתר בנין עיריית ירושלים) הממוקמת בפאתי שכונת 'מאה שערים' על גבול 'שער שכם' והסתתר שם בתוך בניין. "השם יהיה בעזרי", מלמלו שפתיו בל הרף.

הוא טיפס לקומה השלישית בבניין, עמד ליד חלון צר בחדר המדרגות שהשקיף על פני הרחוב, וכצלף מומחה כיוון את נשקו לעבר התהלוכה המתקדמת והתחיל לירות צרורות של כדורים

בעבר הלא רחוק, לפני כמאה שנה, היה קיים יישוב יהודי מפואר בחברון עיה"ק, סמוך למערת המכפלה. גרו שם יהודים יראי שמים, שבכל עת היו שופכים את צקון ליבם בפני האבות הקדושים, ע"מ שיבקשו רחמים מלפני כיסא הכבוד.

הסיפור אירע בשנת תרפ"ט, לפני 83 שנה. מנחם, מספר הסיפור, היה אז ילד קטן והתגורר בירושלים. דודו - אח של אביו - היה מראשי הקהילה היהודית בחברון, בה התגורר. וכך סיפר מנחם:

יום אחד נערכה חתונה משפחתית בירושלים, ודודי ר' יוסף, הגיע במיוחד מחברון להשתתף בה. החתונה נערכה ביום חמישי בערב והסתיימה קרוב לחצות לילה. היות שהשעה היתה מאוחרת, נשאר הדוד ללון בביתנו בירושלים, כשבכוונתו לחזור לשבת בחברון. באותם ימים, לא היו שיירות מצויות בין ירושלים לחברון. בכדי להגיע מירושלים לחברון, היו צריכים להשתמש בשירותיו של אוטובוס ערבי, שתחנת המוצא שלו היתה בשער שכם אשר בעיר העתיקה בירושלים. באותם ימים היהודים התהלכו בחופשיות באיזורים בהם התגוררו ערבים, והיו נעזרים בהם. שני אוטובוסים בלבד היו יוצאים ביום שישי מירושלים לחברון: אחד לפני הצהריים והשני בשעות אחר הצהריים.

הדוד יוסף הגיע לתחנה כחצי שעה לפני המועד הנקוב, כשבכוונתו לנסוע באוטובוס של לפני הצהריים. הוא המתין בתחנה זמן רב, אך האוטובוס בושש לבוא. בירור קצר העלה כי בשל בעיה טכנית, ייצא באותו יום רק האוטובוס השני של אחר הצהריים.

כששמע זאת ר' יוסף הצטער מאד והיה אובד עצות. מאז ומתמיד נהג שלא לצאת לנסיעה מחוץ לעיר ביום שישי בשעות אחר הצהריים, והוא לא רצה לשנות ממנהגו, על אף שזה היה בקיץ, כשימי שישי ארוכים דיים. הוא ראה בכך נסיון מהשמיים, והחליט לשמור על מנהגו. בלית ברירה הוא חזר על עקבותיו. קיבלנו אותו בשמחה לשבת, אך הוא דאג לבני ביתו שבוודאי מחכים לו ודואגים לשלומם. באותם ימים עדיין לא היה טלפון בבתים, אך ר' יוסף ניגש שוב לתחנה שבשער שכם, וביקש מיהודי אחד שנסע לחברון, שיודיע לבני משפחתו שבנסיבות שאינן תלויות בו הוא שובת בירושלים.

באותו יום שישי, בצהרי היום, נערכת תיפלתם של המוסלמים במסגד 'אל אקצה' הסמוך להר הבית. השייח' הערבי שנאם

ביישוב היהודי שם. באותה שבת, הגיעו הפורעים המוסתים אל בתי היהודים, ובתאוות רצח רצחו בדם קר עשרות יהודים ופצעו עוד רבים נוספים. מאורעות דמים אלו נחרתו בתולדות עמנו בשם 'מאורעות תרפ"ט' והותירו רשמים קשים ועקובים מדם. התברר לר' יוסף ההמום, שהפורעים הערבים חיפשו אחריו במיוחד בשל מעמדו בקהילה היהודית שם. "איפה יוסף?!" הם שאגו בטירוף של שנאה מתוך רצון להתנקם בו. הם חיפשו אותו בכל האזור אך לגודל הנס הם לא מצאו אותו. לו היה חוזר לביתו סביר להניח שהפורעים היו קורעים אותו לגזרים, רח"ל.

כששמע על כך ר' יוסף הוכה בתדהמה. מצד אחד התקשה לעכל את הבשורה המרה על עשרות מכריו, ידידיו ושכניו היקרים שנרצחו באכזריות כה רבה, הי"ד. אך מצד שני לא יכול היה להתעלם מהנס הגלוי שאירע לו ובפנים שטופות דמע הודה לקדוש-ברוך- הוא על ששפר עליו גורלו, וחיי ניצלו באורח כה מופלא. כל זה היה בזכות שהקפיד על מנהגו שלא לצאת מהעיר בערב שבת בשעות אחר הצהריים. (תודה לסופרת ד. שחראי על העברת הסיפור, וכן לר' חיים לוי שיחי' תושב שכונת 'מאה שערים', על עזרתו בדיוק הפרטים).

(גיליון 'קבלת שבת')

לעבר ההמון המשולהב. הוא הצליח בחסדי ה' לפגוע פגיעה מדוייקת בשייח' המוסלמי, שהיה שונא יהודים מושבע ושליווה אישית את התהלוכה. הוא הצליח גם להרוג בזה אחר זה חמישה ערבים שצעדו ליד השייח', אשר צנחו תחתיהם מתבוססים בדמם, כן יאבדו כל אויבך ה'.

בהלה נוראה אחזה בהמוני המוסלמים, כאשר נוכחו בבעתה כיצד נהרגו הטובים שבחבריהם. הם החלו לזעוק בהיסטריה ונמלטו מהמקום כשהם חוששים לגורלם. תוך דקות ספורות התפזר ההמון לכל עבר, כשהוא אחוז בהלה. הסכנה האינדיבידואלית על יהודי 'מאה שערים' חלפה, והכל נשמו לרווחה. ר' אייזיק חזר לביתו כשהוא מודה לה' על שהצילם ממוות, ושיייע בידו למגר את הפורעים.

רק לאחר שחלפה הסכנה החל ר' יוסף - שהיה עד להתרחשות הקשה - לערוך סדר במחשבותיו. הוא חשש שהשמועה על הפרעות הגיעו לחברון, ובביתו דואגים לשלומם, אך לא היה באפשרותו לשלוח מסר מרגיע שלמרות הכל הוא בחסד ה' בריא ושלם.

ביום ראשון, כשארז ר' יוסף את חפציו והתכוון לנסוע לחברון, הגיעו אליו השמועות הקשות על הטבח שערכו ערביי חברון

קול העם

אחזה אותי בהלה גדולה. ירדתי לרכב, ראיתי את הברזלים והבנתי שמישהו רוצה לגרום לי לשלם...

בדיוק בתקופה שבה החלטתי להתחזק בעניין תפילה בזמנה, היה לי ניסיון גדול!

הברזלים ואת המדבקה הגדולה שהחברה השאירה למזכרת. היו בה מספרי טלפון של החברה ושל הפועל שהניח את הסנדל, ואני התקשרתי אליהם כאחוז תזוית. בחברה ענו לי ברוגע שהם שליחים של אנשים מסוימים, שהחברה שהיתה בבעלותי חייבת להם כסף. מדובר בחברה שפעלה במשך כמה שנים, ונסגרה. למעשה, לא אני הוא זה שחייב כסף, אלא החברה. הרכב אינו שייך לחברה אלא אליי באופן פרטי, ולכן אין כל סיבה לחסום אותן. הסברתי את הדברים, אבל מניחי הסנדל ענו שעלי להוכיח שאין לי כל קשר לחברה, ואת זה עושים בבית משפט.

ראיתי שהם לא יעזרו לי, והתקשרתי לפועל. אמרתי לו את אותם הדברים, וגם הוא ענה לי: "תוכיח שהחברה נסגרה". הרגשתי כמי שהכול סוגר עליו. מי שמכיר את מהלך העניינים בלונדון, יודע שסנדל כזה הוא באמת סיבה לבהלה גדולה. זה אומר שיש אנשים שמוכנים לעשות כל מיני דברים לא נעימים בכלל, בלשון המעטה, כדי לגרום לי לשלם, וזה מפחיד. פתאום אני תופס את הראש ואומר לעצמי, "מה קורה אתך?"

אני גר בלונדון.

הסיפור שלי ארע בתקופה שבה החלטתי לחזק את עצמי בעניין תפילה בזמנה. היה לי ניסיון גדול מאוד בתחום הזה, והבנתי שאני מוכרח לעשות שינוי.

באותו יום קראתי קריאת שמע בזמנה, והנה אחד הילדים שכבר יצא מהבית לחיידר, חזר מבוהל. הוא סיפר שמישהו הניח על הגלגלים של הרכב שלי חתיכת ברזל גדולה, כדי שהרכב לא יוכל לנסוע. באנגלית קוראים לזה 'קלמפ'; ובעברית קוראים לזה 'סנדל'.

איך שלא יקראו לזה, זו צרה גדולה, כי העובדה שעכשיו אני יכול לנסוע, זאת הבעיה הקטנה. הבעיה המשמעותית יותר היא, שכאן בלונדון זוהי שיטה ידועה שמטרתה להודיע לבעל הרכב שהוא חייב כסף, ושעליו לשלם את חובו מיד. ברור שלא מדובר בכמה לירות בודדות, אלא בסכום גדול, שמצדיק את התשלום לחברה המיוחדת שעוסקת בהנחת סנדלים על גלגלי רכבים.

אחזה אותי בהלה גדולה. ירדתי למטה, לרכב, ראיתי את

בשעה שתיים התקשרתי ברוגע מהמשרד ודיברתי עם הפועל. התחלתי לשאול אותו אילו מסמכים עליי לשלוח, כדי להוכיח שאיני בעל החברה, אלא שהפועל קטע אותי ואמר: "זה בסדר. האמנתי לך. כבר הורדתי את הברזל מהאוטו. אתה יכול להיכנס לרכב שלך ולנסוע".

הייתי בהלם. מי שמכיר את מהלך העניינים יודע שזה ממש למעלה מדרך הטבע. כולם יודעים שכאשר שמים לך סנדל על האוטו, אתה בצרות צרורות. יכולים לעבור שבועות וחודשים עד שמסכימים להוריד את זה, והנה, ברגע אחד, הפועל החליט שהוא מאמין ופשוט הסיר את הברזל!

אני בטוח שזה בא בעקבות האמונה ש'אין אדם שומע לי ומפסיד'. הקב"ה חיזק אותי בדרך שבה רציתי לילך, להקפיד על תפילה בזמנה. ברוך ה', שלא הסיר תפילתי וחסדו מאתי.

(גל' השגחה פרטית)

אתה לפני תפילת שחרית!" יש הלכה שלא לעשות חפציו קודם התפילה, ואני מרים טלפונים בזה אחר זה... התביישתי.

וכעת, מכיוון שהרכב שלי תקוע, הזמנתי מונית ונסעתי לבית הכנסת.

התפללתי כמו יהודי, ברוגע, ואחרי התפילה שוב התחילה מלחמה, מכיוון שמנהגי הוא להניח תפילין דרבנו תם, וזה אורך עוד כרבע שעה שבה אני יכול, לכאורה, כבר להרים טלפונים ולהזיז עניינים. בסייעתא דשמיא עמדת גם בניסיון הזה, הנחתי תפילין דרבנו תם, ובשלב הזה נרגעתי לגמרי. אמרתי לעצמי: מה ארוויח מכך שאמהר להתקשר? הרי הקב"ה מנהל את העולם, והוא יודע בדיוק מה קרה עם האוטו שלי. אף אדם אינו יכול להזיק לי או להועיל לי, אם לא ברצון הבורא. אלך אפוא הביתה, ואנהל את סדר יומי כמו שתכננתי. כשאגיע למשרד בשעה שתיים, אתקשר לפועל ואראה אז מה לעשות.

יהלומים מגדולי ישראל

על אתר, ב'לובי' שבכניסה לקלויז, בדק אותו הרופא ואמר לו שעליו לקחת אנטיביוטיקה. הוא ניגש עמו למכונתו וכתב לו מרשם. עמדתי שם בצד נבהל ומשתומם על ההשגחה הפרטית הנפלאה

הרב חיים נתן היילפרין שליט"א בסיפור נפלא של השגחה פרטית וישועה ברוחניות ובגשמיות בזכות השתתפות בסעודת יומא דהילולא של הצדיק הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע - לרגל יומא דהילולא שחל בשבת קודש ההעל"ט - ג' בחשוון

שלו, ש"במקרה" היה לו שם רק דף אחד עם בלאנק רשמי שלו, וכתב לו בכתב ידו בדיוק את התרופה שהוא חייב לקחת. האברך הלך מיד לבית המרקחת, ולאחר איזה ימים זכה לרפואה שלימה. עמדתי שם בצד נבהל ונשתומם על ההשגחה הפרטית הנפלאה. אברך סבל כבר כמה ימים והשתדל לקבוע תור אצל רופא, בלי הצלחה. מן השמים סיבבו שיגיע לסעודת הילולא של הרה"ק מרוז'ין זי"ע, ובאותו יום סיבבו ג"כ שהרופא יגיע ממרחקים להשתתף, וב"מקרה" ישבו סמוכים זה לזה באופן שהאברך ישמע שאותו יהודי הוא רופא, וב"מקרה" יהיה לו רק דף אחד ברכב שלו שיכול לכתוב עליו התרופה שיקבל במרקחת. ואמרתי על אתר להרופא: "הנך כמו מלאך שנשלח משמים - פלא פלאים!"

ולסיפור יש המשך. האברך קנה מתנה עבור הרופא, הספר שכתב אביו של כ"ק מרן אדמו"ר מבאיאן שליט"א אודות בית רוז'ין. הקשר ביניהם התחזק עוד - עד כדי שקבעו ללמוד כל שבוע ביום חמישי קיצור שו"ע! ומצוה גוררת מצוה, שעל ידי כך נכנס בקביעות לאיזור היהודי, ושומר כשרות כשקונה מאכלים ומשקאות בחנות יהודית. נורא נוראות, עד כמה זכותו של הסב"ק מרוז'ין מגן עלינו ומעורר יהודים לתשובה ומעשים טובים וגם לרבות רפואות וישועות.

היה זה בשנה שעברה, בעיר מנצ'סטר שבאנגליה, בסעודת הילולא שהתקיימה ב'קלויז' של טשורטקוב. בסעודה השתתף יהודי שהיה בבחינת "תינוק שנשבה". ההשגחה עליונה סיבבה שלפני כשנתיים הוא פגש אותי בשדה תעופה בדרכי לשווייץ לחתונה, ושוחחנו מעט. היהודי הוא רופא בן ששים שנה שגר מחוץ לאזור היהודי בריחוק מקום. שנים מספר קודם לכן התגרש מאשתו ש"התגיירה" בגיור רפורמי (הוא היה רבות בשנים "מוהל" עבור קהילת הרפורמים) ולעת עתה הוא רופא עור מומחה, ורצונו הטוב היה להתקרב לאט לאט לדרך התורה"ק. לאחר כשנה הוא התקשר אלי שרוצה להיפגש ולדבר, ואמרתי לו לבוא לקלויז החדש של טשארטקוב לסעודת הילולא של הרה"ק מרוז'ין.

באותו סעודה, ב"מקרה" השתתף אברך חסיד סלונים, שאחי הזמינו לשם משום שרצה לדבר עמו. היתה זאת הפעם הראשונה ואולי האחרונה שהוא נכנס לקלויז. מן השמים יצא שאותו אברך ישב סמוך ונראה להרופא, באופן ששמע שיחתו. לאחר הסעודה ניגש האברך להרופא ואמר לו שמחמת נגיף ה'קוביד' אין לו אפשרות לקבל תור לרופא, והוא סובל ממשוהו על עורו מחוץ לעינו, וביקש מהרופא האם יכול לבדוק אותו. על אתר, ב'לובי' בכניסה לקלויז, התבונן הרופא על כאבו רגע כמימרא, ואמר לו שהוא חייב לקחת אנטיביוטיקה. הוציאו לרחוב, לאוטו (רכב)

האם קטן יכול להטביל כלים

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

ובאמת אינו מועיל, שע"פ אמת גם טבילת קטן חשובה טבילה אלא שאינו נאמן, ומה יתן ומה יוסיף לצוותו לתת לגדול להטביל, הרי אינו נאמן, וגם לפוסקים שהאמינו קטן בכלי זכוכית שהם מדרבנן הוא מטעם זה בידו, ויתכן שכשצו אותו להטביל ע"י גדול גם הם יודו שאינו נאמן כיון שאינו בידו, והעצה לשלוח ילד עם פתק אישור הטבילה ויבקש מגדול שיראהו מטביל כראוי או שהגדול יטביל ויחתום שמאשר שהכלי הוטבל כדין בשם וטלפון שיוכלו לברר אצלו.

שאלה: האם ניתן לשלוח קטן להטביל כלים, והאם מותר לומר לו שיבקש מגדול שיטביל עבורו?
תשובה: קטן כשר להטביל רק כאשר גדול רואה שטבל כראוי, אבל בינו לבין עצמו אינו נאמן לומר שהטביל את הכלים כמבואר בשו"ע יו"ד (סי' ק"כ ס"ד) ודנו האחרונים אם דוקא בכלי מתכות שחובת טבילתן מן התורה או גם בכלי זכוכית שחובתן מדרבנן אינו נאמן ע"פ"ת שם.
ויש אנשים ששולחים ילד לטבול כלים ואומרים לו שכיון שאין מועיל קטן שימתין עד שיבוא איש גדול ויבקש ממנו להטביל,

האם מותר לומר שהדרשה של פלוני היתה הפעם "לא מי יודע מה", או שה'שיעור כללי' היה הפעם פחות מוצלח?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

אפשרות לחוות דעה שלילית על הדרשה. מלבד איסור לשון הרע, כותב ה'חפץ חיים' שהמגנה דרשן תלמיד חכם עובר גם על איסור של ביזוי תלמיד חכם. ב'ביאורים ומוספים' מביאים על כך מדברי ה'חפץ חיים' במקום אחר, כי טעות היא לחשוב שדין ביזוי ת"ח הוא רק על אלו שחיו בזמן הגמרא, אלא גדר 'תלמיד חכם' הוא לפי הדור, ואף בזמננו, אם הוא יגע בתורה וראוי להורות נקרא תלמיד חכם ואסור לבזותו, והמבזה אותו אפילו שלא בפניו חייב נידוי. והגר"ח קנייבסקי מוסיף בזה, שכיון שהוא ביזיון התורה, אזי כל שמוחזק לתלמיד חכם יש בביזויו משום ביזיון התורה.
ונידון נוסף: האם מותר לומר שהדרשה של פלוני היתה הפעם בעלת תוכן מועט, או שהשיעור הכללי של ראש הישיבה היה הפעם פחות מוצלח משאר הפעמים? - יש שכתבו שיש בזה לשון הרע, אף שמדבר רק על הפעם הזאת, מכל מקום הדברים גורמים צער לדרשן, וכמבואר ברמב"ם שגם דבר כזה בכלל לשון הרע.

בסעיף הנלמד היום בסדר הלימוד היומי ב'חפץ חיים' (כלל ב סעיף יב), מעורר ה'חפץ חיים' על מכשול מאוד מצוי ונפרץ: דרשן דורש בבית הכנסת, מרצה בכנס, ר"מ בשיעור, ואפילו ראש הישיבה בשיעור הכללי - מצוי מאוד שהשומעים מתירים לעצמם להחליף דעות ואף לספר לאחרים על טיבו של הדורש - "אין מה לשמוע ממנו", "מדבר משעמם", וכהנה וכהנה.
ניתן היה לסבור שמאחר שהדרשה נאמרה 'באפי תלתא', ממילא טיב הדרשה כבר עשוי להתגלות מעצמו, ואין איסור לחוות עליה דעה שלילית. אולם, כותב ה'חפץ חיים' - "ועל פי הדין הוא לשון הרע גמורה". וזאת משום שלא מצוי שתהיה דרשה שכולם יסכימו עליה פה אחד לטוב או לרע, והדבר תלוי בשומע, ואם כן לא שייך לומר שגנותו של הדרשן תתגלה לבסוף מעצמה. בנוסף, הרי גם כאשר מותר לספר מה שנאמר 'באפי תלתא', אסור להוסיף בזה אפילו תיבה אחת יותר ממה שעשוי להתגלות, ומניין לו שגם שאר השומעים יתבטאו באותו אופן על הדרשה? בנוסף, אסור להטעים את הדבר כדי להוסיף בגנות חברו, ואם כן אין כל

מדוע דוקא עמלק בא להילחם בראשונה עם ישראל?

ראש השנה דף ג

שמע שמות אהרן ונסתלקו ענני כבוד וכסבור ניתנה רשות להלחם בישראל

שבפטירת אהרן הכהן נסתלקו ענני הכבוד, הרי סימן הוא שאהרן הכהן היה חשוב בשמים אע"פ שמעשה העגל נעשה על ידו. ומכאן מוכח שבשמים הולכים אחר הכוונה ולא אחר התוצאה, וכיון שכוונת אהרן היתה שבתוך כך ירד משה רבינו מן ההר, לא נענש על מעשיו אע"פ שבפועל נעשה על ידו העגל, כיון שכוונתו היתה לטובה.

אמר עמלק לעצמו: הרי אני מזרע עשיו, וכשהגיע יעקב לבקש ברכתו של יצחק, הרי במחשבתו של יצחק היה שהעומד מולו הרי הוא עשיו. אם כן, הגם שבפועל נתברך יעקב, מכל מקום מחשבתו של יצחק היתה על עשיו, לכן ביקש עמלק להלחם עם ישראל כיון שראה שהמחשבה היא הקובעת.

(לב ישראל - פרשת מסעי)

במסכת ראש השנה (ג.) דרשו חז"ל על הפסוק "וישמע הכנעני מלך ערד" (במדבר לג מ), מה שמועה שמע? שמע שמות אהרן ונסתלקו ענני כבוד, וכסבור ניתנה רשות להילחם בישראל. והיינו דכתיב "ויִרְאוּ כל העדה כי גוע אהרן", ואמר רבי אבהו: אל תקרי "ויראו" אלא "ויִירְאוּ". פירוש: כיון שנסתלקו ענני הכבוד - נראו כל עדת ישראל, כלומר נתגלו לאויבים.

בילקוט שמעוני (רמז תשסד) מצינו 'הכנעני' - זה עמלק, ושינה מלבושיו למבושי כנען, ולשונו לדבר בלשון כנען, כדי להטעות את ישראל. עמלק הרשע בשנאתו העמוקה, ביקש לנצל את ההזדמנות שנסתלקו ענני הכבוד, ובא מיד להלחם בישראל. בשם המהרש"ם מובא לבאר מדוע דוקא עמלק הוא זה שיצא הראשון להלחם עם ישראל לאחר פטירת אהרן הכהן. וביאר המהרש"ם כי הנה עמלק מזרע עשיו הוא, וכשראה עמלק

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

Dirshu
דרשו ד' ועיון
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

**המבצע הגדול של
'דרשו' ו'אחינו' חוזר
לתקופה קצרה.**

**תורמים לפעילות
הקירוב של ארגון
'אחינו' וזוכים
במתנות מ'דרשו'.**

**זכייה מיידית של
הספרים שכבשו
את העולם היהודי.**

המבצע חוזר לתחילת זמן חורף

תרום 28 ש"ח לחודש
למשך 16 חודשים
סך כל התרומה 448 ש"ח

וקבל מיידית

- סט 'משנה ברורה'
- סט 'לקראת שבת'
- סט 'דרש דוד'
- חמשה חומשי תורה
- ספר המפתח על משנ"ב

* משנ"ב - 6 כרכים, 'לקראת שבת' - 5 כרכים, 'דרש דוד' - על הערה 3 כרכים, חמשה חומשי תורה בכרך אחד, ספר המפתח על המשנ"ב

תרום 24 ש"ח לחודש
למשך 16 חודשים
סך כל התרומה 384 ש"ח

וקבל מיידית

- סט 'משנה ברורה'
- סט 'לקראת שבת'
- ספר 'דרש דוד'
- ספר המפתח על המשנ"ב

* סט 'משנה ברורה' - 6 כרכים, 'לקראת שבת' - 5 כרכים, 'דרש דוד' - על מסכת אבות, ספר המפתח על המשנ"ב

תרום 23 ש"ח לחודש
למשך 12 חודשים
סך כל התרומה 276 ש"ח

וקבל מיידית

- סט 'משנה ברורה'
- של 'דרשו'
- ספר המפתח על המשנ"ב

* סט 'משנה ברורה' - 6 כרכים, וכן ספר המפתח על המשנ"ב

תרום 20 ש"ח לחודש
למשך 10 חודשים
סך כל התרומה 200 ש"ח

וקבל מיידית

- סט 'לקראת שבת'
- ספר המפתח על המשנ"ב

* 'לקראת שבת' סט הספרים שנקרא בשקיקה בכל העולם היהודי, 5 כרכים עם אלפי סיפורים מרתקים ולפרשת השבוע מלוקטים מהמבחר של עלוני 'לקראת שבת' של 'דרשו' וכן ספר המפתח על המשנ"ב

תרום 20 ש"ח לחודש
למשך 6 חודשים
סך כל התרומה 120 ש"ח

וקבל מיידית

- חמשה חומשי תורה 'דרשו'
- סט 'דרש דוד' על התורה
- ספר המפתח על המשנ"ב

* חמשה חומשי תורה בכרך אחד * סט 3 כרכים 'דרש דוד' על התורה * ספר המפתח על המשנ"ב

המבצע לזמן מוגבל 02-5609000

'חזזית' שנוצרה באתרוג בעודו מחובר לעץ והתפשטה על פני כולו - האם היא פוסלת אותו?

וסיבת הפסול היא, משום שאתרוג כזה, החזזיות ניכרות בו, או שנראה כ'מנומר' מחמת ריבוי החזזיות, ומראהו אינו 'קדר'. ויש אומרים, שהפסול הוא משום שמקום החזזית נדון כאילו נחסר מהאתרוג. והחזזית פוסלת את האתרוג בין כשנוצרה באתרוג בעודו מחובר לעץ, ובין כשנוצרה בו לאחר שנקטף.

[שו"ע תרמח, ט, משנ"ב לה-לח, וביה"ל ד"ה בשנים; ביאורים ומוספים דרשו, 70; וראה שפ"א סוכה לה, ב]

אתרוג שנוצרה בו 'חזזית', דהיינו כעין שלפוחית הבולטת על פני האתרוג - אם החזזית נוצרה ב'חוטם' האתרוג, או שהתפשטה על פני רוב שטח האתרוג משני צידיו, הריהו פסול. וכמו כן, אתרוג שנוצרו בו שתיים-שלוש חזזיות, אף אם לא התפשטו על פני רוב שטחו, ויש ביניהן הפסק הניכר לעין, הריהו פסול. וראה להלן פרטי ההלכות בנוגע לכל אחד ממקרים אלו.

חמש 'חזזיות' שנמצאות רק בצד אחד של האתרוג - האם הן פוסלות אותו?

רוב שטח האתרוג, אך הן מפוזרות ברוב קו ההיקף של האתרוג לרוחבו, (או ברוב קו ההיקף לגובהו), כלומר, משני צידי האתרוג, הריהו פסול.

ויש הפוסלים אף כשכל החזזיות נמצאות רק בצידו האחד של האתרוג, ואינן מפוזרות על פני רובו; ואם מדובר ביותר משלוש חזזיות, יתכן שלכל הדעות האתרוג פסול.

[שו"ע תרמח, י, משנ"ב מ-מא, וביה"ל ד"ה שכולם; (ביאורים ומוספים דרשו, 77)]

כאמור, שתיים-שלוש חזזיות, פוסלות את האתרוג אף כאשר שטחן מהווה מיעוט משטח האתרוג; אולם, אינן פוסלות אותו אלא כשהן מפוזרות על פני רוב שטחו.

ונחלקו הפוסקים מהו ה'פיזור' הפוסל: יש אומרים, שהאתרוג פסול רק כשהחזזיות מפוזרות ברוב שטח האתרוג, דהיינו שאם יקיפו את כולן בחוט יהווה השטח המוקף את רוב שטח האתרוג. ויש אומרים, שאף אם כשיקיפו אותן לא יהווה השטח המוקף את

אתרוג שנקודת תחילת השיפוע שלו שונה מצד לצד - כיצד מודדים בו את 'תחילת השיפוע'?

מנקודת גובה מסוים, ובצידו האחר משתפע מנקודת גובה אחרת - יש שהורה, לחשב את תחילת החוטם בכל היקפו של האתרוג על פי נקודת הגובה הנמוכה ביותר שמשם הוא משתפע; יש שהורה, לחשב את תחילת החוטם בכל מקום באתרוג לפי נקודת תחילת השיפוע שבו; ויש שהורה, לחשב את תחילת החוטם בכל היקפו של האתרוג, לפי נקודת תחילת השיפוע הממוצעת.

[שו"ע ט, משנ"ב לט, וביה"ל ד"ה על, וד"ה ממקום; ביאורים ומוספים דרשו, 71; ביה"ל שם, יב, ד"ה ממקום]

כאמור, חזזית בכל גודל שהוא, המופיעה בחוטם האתרוג, פוסלת אותו; והטעם שהחמירו בנוגע לחוטם, משום שבמקום זה ניכר חסרון ה'הדר' לעין כל, יותר מאשר בחלקים האחרים של האתרוג. ונחלקו הראשונים בנוגע להגדרת מקום החוטם, ולהלכה, מקום החוטם הוא מנקודת תחילת השיפוע שבאתרוג עד למעלה.

ונחלקו פוסקי זמננו בנוגע לאתרוג שבצידו האחד משתפע

* אתרוג שניטל ממנו ה'פיטם' שבראשו, אך נותר מקצת ממנו בתוך הפרי, נחלקו הפוסקים אם הוא כשר; ואם ניטל כולו ואף נוצר שקע במקום חיבורו, הריהו פסול לכל הדעות.
* נחלקו פוסקי זמננו בנוגע לאתרוגים אשר תכונתם היא שהפיטם מתייבש ונושר מהפרי בעודו מחובר לעץ, כמצוי ברוב האתרוגים הגדלים כיום: יש שמכשירים לכתחילה, ויש שפוסלים; ויש שמכשירים רק אתרוגים שהפיטם נשר מהם לפני שהגיעו לשלב בו הם כשרים לקיום המצוה.
* אתרוג שניטל ממנו כל ה'עוקץ' שבתחתיתו, ונותר שקע במקום חיבורו - פסול.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מדוע נקרא יום הכיפורים 'כיפורים' בלשון רבים?

שנפטרו לפני גיל עשרים, ויש שאינם מזכירים את אלו שנפטרו לפני גיל 'בר מצוה'; ומאידך, יש שמזכירים אף נשמת תינוק שנפטר, כיון שלכל נשמה ישנם חשבונות מ'גלגולים' קודמים. וכמו כן, ישנם מנהגים חלוקים בנוגע לאמירת 'יזכור' בשנה הראשונה לאחר הפטירה. וניתן לומר 'יזכור' ביחידות, אולם, לכתחילה יש להקפיד על אמירתה בציבור, כנהוג.

יום הכיפורים נקרא בתורה 'כיפורים' בלשון רבים, משום שנדונים ומתכפרים בו הן החיים והן המתים; ולכן, יש הנוהגים לנדור ביום הכיפורים נדרי צדקה לעילוי נשמת המתים, לכפר עליהם בזכות הצדקה.

וכן נוהגים לומר ביום הכיפורים את תפילת 'יזכור' על קרובי המשפחה. ויש נוהגים שלא להזכיר בתפילת 'יזכור' קרובים

[שו"ע תרכא, ו, ומשנ"ב יח-יט; ביאורים ומוספים דרשו, 20]

הלוח היומי

ו' בחשוון | רבי משה ב"ר אברהם בירדוגו זצ"ל, אב"ד מקנאס, בעל ראש משביר

בשנת ג' אלפים ש"מ, שחטו חיילי נבוכדנצר ובהוראתו, את בני צדקיהו המלך לעיניו, ואח"כ עיוורוהו והגלוהו לבבל, על שניסה להימלט מירושלים. ויום זה ראוי להתענות בו. (שו"ע או"ח תק"פ בעל)
בשנת ג' אלפים תכ"ז, טבחו היוונים הצוררים באלפי יהודי בית שאן הי"ד.
בשנת ד' אלפים קע"ד, בוצעו הפרעות הנוראות ע"י האספסוף הנוצרי המוסת ביהודי אלכסנדריה והם גורשו מהעיר.

יארצייט:

תקמ"ח: רבי שלמה ב"ר דוד מולכו זצ"ל, בעל שמן משחת קודש ושמן זית זך.

תר"ב: רבי שמואל חיים בן אסטרוגה זצ"ל, אב"ד קושטא, בעל שמן המשחה.

תש"ד: רבי שלמה דוד יהושע ב"ר אברהם וינברג הי"ד, האדמו"ר מסלוני, בעל זכרון קדוש.

תשי"ז: רבי אברהם ישראל משה ב"ר מרדכי יחזקאל סלומון זצ"ל מחארקוב, בעל נתיבות הקודש.

תשמ"ג: רבי שלמה ב"ר שאול קצין זצ"ל, ראב"ד במצריים, רבה של שכ' נחלת אחים ונחלת ציון, בעל כרם שלמה, דברי שלמה, ניצוצי אור ועוד.

תשמ"ט: רבי יחיאל מנחם ב"ר יעקב שרגא פייבל זינגר זצ"ל, אדמו"ר מאלכסנדר-ארה"ב.

לא מספיק מעשה המצוה

כתב ה"חפץ חיים": חבל שאדם שהתייגע כל כך לעשות בשלמות את מה שהתורה דורשת ממנו, לא יקבל את שכרו השלם רק מפני חוסר כוונה.

(חפץ חיים - הקדמה לספר מצוות הקצר)

נשתדל להשקיע מאמץ לכוין לשם מצוה, מלבד ההשקעה במעשה המצוה עצמו

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il